UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 777. Hadriani Pap. Annus 6. Leonis IV. Imp. Annus 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

Franci viriliter reſiſtentibus, Saxones nihil præualuerunt, & Franci perſecuti eos interfecerunt vſque ad flumen Lippiam, & cum victoria reuerſi ſunt. Cùm hæc audiuit Carolus, celebrè Synodum in Vuarmatia celebrandam curauit ad componendas, ex more, res Eccleſiaſticas & politicas, exemplo expertus ſæpiſſimè, curare Deum res bellicas, cùm ipſe eſſet ſollicitus de rebus Eccleſiaſticis conſeruandis. nam audi quæ ſequuntur.

V. *Cum autem in Vuarmatia domnus Rex Carolus hæc audiſſet, tenuit ibi Synodum & publicum placitum, & conſilio habito, introiuit cum ſumma feſtinatione, Deo adiuuante, in Saxoniam. Et peruenit Saxones omnes, ad locum vbi Lippia conſurgit, venerunt ex omni parte, & domno Regi Carolo per Vuiditum manibus ſuis reddiderunt patriam, & ſpoponderunt ſe eſſe Chriſtianos. Et iterum ſubditi ſunt ditioni domni Regis Caroli. Domnus autem Rex Carolus reædificauit Ereſburgum caſtrum, & fecerunt aliud caſtrum ſuper Lippiam. Vbi venientes Saxones vnà cum vxoribus & infantibus, innumerabilis multitudo, baptizati ſunt in nomine Patris & Filij & Spiritus ſancti, & obſides dederunt domno Regi Carolo ſicut voluit. Diſpoſitis autem domnus Carolus Francis per caſtella Saxoniæ, reuerſus eſt in Franciam, & celebrauit Natale Domini in Heriſtallio.* hucuſque in dictis Annalibus res ab eo geſtæ anni huius.

VI. [illegible] CAROLO HABITÆ QVALES FVERINT. Cæterùm quod ad frequentes Synodos à Carolo annis ferè ſingulis habitas pertinet: minimè placet quòd aſſeritur opinione quadam potiùs, quàm certâ auctoritate, hos fuiſſe tantùm laicales conuentus ad res bellicas aliaque politica diſponenda: etenim cùm in his conſtet ſancitos eſſe canones ad res Eccleſiaſticas ſpectantes, quorum aliquot ex Capitularibus Regum Francorum ſuperiùs ſcripſimus & alios ſuo loco reddituri ſumus, ceſſare de his contraria omnis aſſertio vel dubitatio debet. Cuſtos ſiquidem ſacrorum canonum tenaciſſimus Carolus, ex eorum præſcripto, annis ſingulis Synodales voluit eoſdē ſacros celebrari conuentus: quibus & magiſtratus Regni interfuiſſe æquè ſentimus, in iiſque etiam quæ ad Regni optimum ſtatum pertinent, eſſe cognita, optimeque diſpoſita non negamus. Et vt huius inſtituti originem repetamus, ſciendum, fuiſſe anno quarto Pipini Regis Concilium celebratum apud Palatium Vernis, in quo ſtatutum quarto canone, vt bis in anno Synodus celebrari deberet, quo Rex ipſe iuſſiſſet, in eiuſque agi præſentia, ad quas conuenirent Epiſcopi & Abbates, earumque alteram Kalendis Martij, alteram verò Kalendis Octobris celebrandam eſſe. Vt taceamus modò dicere de innumeris antiquis Eccleſiaſticis legibus, iſta iubentibus: ad omnem de hac re tollendam dubitationem, reddendus eſt hic ipſe eiuſdem Synodi canon, qui ſic ſe habet:

VII. *Vt bis in anno Synodus fiat: prima Synodus menſe primo, quod eſt Kalendis Martij, vbicumque domnus Rex iuſſerit, in eius præſentia. Secunda Synodus Kalendis Octobris ad Sueſſionas vel alibi, vt in Martijs Kalendis inter Epiſcopos, & illi Epiſcopi ibidem conueniant, quos modò vice Metropolitanorum conſtituimus, & alij Epiſcopi vel Abbates ſeu preſbyteri, quos ipſi Metropolitani ad ſe venire iuſſerint, ibidem in ipſa ſecunda Synodo conuenire faciant.* hęc canon dicti Concilij celebrati anno quarto Regni Pipini Caroli patris: vt mirandum non ſit, ſi vel ſaltem ſemel in anno coram ſe Synodum Carolus fecerit celebrari, qui (ſi in omnibus canon ſeruandus fuiſſet) bis in anno Synodo ſuam præſentiam teneretur exhibere. Sed eſt canon Synodi Sueſſionenſis ab eodem Pipino Rege habitæ, quo decernitur, annis ſingulis ſingulas eſſe Synodos celebrandas; ex cuius præſcripto potiùs Carolus eius filius ſingulis fermè in annis colligebat Epiſcoporum conuentus ſingulos. Quantum autem iſta ſibi, Regnoq; profuerint, probarunt euenta.

IESV CHRISTI Annus 777.

HADRIANI PAP. Annus 6. LEONIS IV. IMP. Annus 2.

I. SEPTINGENTESIMVS ſeptuageſimus ſeptimus Redemptoris annus decimaquinta Indictione notatur, quo Bulgarorum Rex Telericus, qui aduerſus Conſtantinum Copronymum ſæpè pugnarat, Chriſtianæ religionis amore ſuos deſerens, contulit ſe Conſtantinopolim, vt ſacrum baptiſma ſuſciperet, Regnum relinquens terrenum, vt cœleſtis Regni particeps eſſe poſſet. Operata eſt iſta fides in Chriſtum etiam ante Chriſtum. Nam ad Hebræos Apoſtolus: * *Fide Moyſes grandis factus, negauit ſe eſſe filium filiæ Pharaonis: magis eligens affligi cum populo Dei, quàm temporalis peccati habere iucunditatem: maiores diuitias æſtimans theſauro Ægyptiorum, improperium Chriſti: aſpiciebat enim in remunerationem.* magnum quidem dedit iſte ſpecimen viuæ fidei, dum Regno numeroſiſſimæ, victricisq; gentis prætulit ſeruitutem humilem Chriſti. Excepit hunc Leo benignè ſatis, atque baptiſmum conſecutum, Patricium creauit, & nobili coniugio honeſtauit. de his enim breuiter iſta Theophanes: *Anno ſecundo Imperij Leonis confugit Telericus Bulgariæ dominus ad Imperatorem. Quem fecit eum Patricium, iungens illi vxorem ſuæ Irenæ conſobrinam. Cùm autem baptizatum eum ex ſancto lauacro ſuſcepiſſet, magnificè honorauit pariter & amauit.* hæc ille. Fuerunt iſta primitiæ Bulgaricæ gentis ad Chriſtianam religionem accedentis, poſteà magnâ alacritate confluentis. vt dici poſſit frumenti granum, ſeminatum fructum centuplum reddidiſſe.

* Heb. 11. TELERICVS REX BVLGARORVM FACTVS CHRISTIANVS.

II. THEOPHANIS SACRVM CERTAMEN CVM LEONE IMP. Eodē anno, qui & tertius numeratur ante Leonis Imperatoris obitum, contigit certamen Theophanis (qui & Iſacius dictus eſt) nobiliſſimi ciuis Conſtantinopolitani cum Leone Imperatore, accuſatus à ſocero, quòd vnà cū coniuge minimè liberis procreandis vacans, vitam monaſticam exerceret domi, vnà cum coniuge bona ſua pauperibus largiens. Rem geſtam à Theodoro Studita (vt creditur) ſcriptam ſic accipe: *Socer eius qui hanc ſpem in ipſis ſolis poſitam habebat, eam rem ſic ægrè tulit, vt ipſum quoque Imperatorem in magnam indignationem impulerit. Leo hic fuit ſordidi patris filius atque ſucceſſor: qui & ipſorum adoleſcentiam commiſeratus, & propinquum amicum eius patrem honorans, interminando comminatus eſt adoleſcenti, ſe illi, niſi à propoſito deſiſteret, oculos effoſſurum. Et Cyzicum miſit eum, munuſque præclarum commiſit, vt rebus inanibus atq; caducis adminiſtrandis, earum quæ ſemper permanent ſplendorem obliuiſceretur. At ille tamquàm murus in ſuo inſtituto ſtabilis permanens, libenti animo iter ingreſſus, apud Sygrianem occurrit admirando ſeni, qui Gregorius appellabatur, & tum alijs donis, tum propheticæ gratiâ præſtabat: monitis enim ſuis horum animum à perturbationibus liberum, ſeſeq; tum in contemplatione rerum diuinarum, tum ad eorum, quæ eſſent euentura cognitionem, aptum reddiderat.*

III. GREGORII CONSILIO QVIESCIT THEOPHANES. *Huic Theophanes animi ſui propoſitum aperit, ſibiq; certum iam eſſe dicit exilium eligere voluntarium. At ille ſancto Spiritu (vt erat ſolitus) illuſtratus: Nihil eſt, inquit, ô iuuenis, quamobrem de exilio cogites: paulò poſt enim licebit tibi, nemine prohibente, ad ſolitudinem te conferre: ſocero enim tuo & Imperatore defunctis, ad vitam priſtinam reuocaberis: & hæc dicens, ſolito more lachrymis intendebat, quemadmodum ipſe omnibus comitibus dixit, cùm eius teſtimonium narraret. Senis autem inuentis viſum eſt, cuiq; magis quàm regio equorum miniſterio, quo erat ornatus, gloriabatur. Senis igitur monitis & aliorum Patrum conſilio confirmatum, reditum in patriam diſtulit, & vnà cum ſocijs in loco, quem nactus eſt, cum ſupellectile ſua conſedit. Verùm cùm & magnis caloribus & ſiti cruciaretur, non tamen indignatus eſt, nec aquæ penuriâ ſentientes murmurauit, nec proprium erat vt Dominum, vt ſibi mederetur; ſed ſolitis illis preces fundens ſuper tapete recubuit, vt ſomnum paululùm ſitim leniret.*

IV. *At rerum mirabilium effector Deus iuuenem intuitus, propter ſe libenti animo labores ferentem, magno illum miraculo decorauit: Qui enim ingrato populo ex duriſſima petra latices effudit, cum*

AQVAM DEVS SITIENTI LARGITVR.

gratia iuuenis neceſſaria non miniſtraret? Propè igitur vbi iacebat diuino iuſſu fons mirabilis emanauit, tactuſq́; ſuum ſeruum Deus excitans, ſeſe illi patefecit. Qui ſocijs conuocatis, ſicis remedium à Deo datum oſtendit. Cunctis igitur manibus aquæ copiam haurientes, debitas bonorum omnium largitori Deo gratias egerunt. At ne quis poſſet ſuſpicari caſu fontem illum repertum fuiſſe: nocte repentè ſic euanuit, vt ne veſtigium quidem eius vllum mane relinqueretur. hoc amoris, quo ſanctus hic iam inde ab adoleſcentia Deum proſequebatur, ſignum fuit. & paulò pòſt: *Nondum anni tres præterierunt, cùm ſocer eius & Imperator à præſenti gloria depulſi ſunt, & ad domicilium illis conueniens miſſi,* &c. reliqua enim ſuo loco reddituri ſumus, quæ memoriâ digna ſub Irena Auguſta & Conſtantino filio contigerunt.

V. SYNODVS PADERBORNENSIS.

Quo pariter anno Carolus Magnus ad ſtabiliendam Eccleſiam Saxonum, habuit Synodum Paderbornæ, vbi Saxones baptizati iuramento firmauêre ſe Chriſtianam Fidem perpetuò ſeruaturos, alioqui paſſuros ob pœnam omnium ſuorum bonorum diſpendium. hæc Acta Caroli, vetus Chronicon, Annalas Francorum & Regino tradunt. Sic igitur firmatæ, penitusque ſtabilitæ videri poterant res Saxonum, niſi vnus ex eorum Principibus Vuidichindus nomine, ne cum aliis ad Synodum conueniret, vnà cum paucis ſociis fugam arripiens, aufugiſſet in Normandiam. Excepiſſe autem in eadem Synodo ab Hiſpania venientes tres Sarracenorum Principes, pariter tradunt. habet eadem de rebus hoc anno geſtis Paderbornæ Gobelinus in Meinulpho, qui & originem Epiſcopalis ſedis Paderbornenſis enarrat. Sed & de aduentu Principũ Sarracenorum hæc Annales ſub Ludouico ſcripti ab eius domeſtico produnt: *Venit,* inquit, *iiſdem & loco & tempore ad Regis præſentiam de Hiſpania Sarracenus quidam, nomine Ibinalarabi cum alijs Sarracenis ſocijs ſuis, dedens ſe ac ciuitates, quibus eum Rex Sarracenorum præfecerat.* & paulò pòſt: *Perſuaſione ergo Rex prædicti Sarraceni, ſpem capiendarum quarumdam in Hiſpania ciuitatum haud fruſtra concipiens, profectus eſt,* &c. Porrò expeditio in Sarracenos contigit anno ſequenti.

IESV CHRISTI
Annus 778.

HADRIANI PAP. Annus 7.	LEONIS IV. IMP. Annus 3.

I. CAROLI MAGNI EXPEDITIO IN HISPANIAM.

SEQVITVR temporis annus Redemptoris ſeptingenteſimus ſeptuageſimus octauus, primâ Indictione, quo Caroli Magni contigit expeditio in Hiſpaniam aduerſus Sarracenos, ab alijs Sarracenis (vt vidimus) anno ſuperiori ad id faciendum permoti: etenim bello ciuili Sarracenis inter ſe diſſidentibus, qui regnabat Cæſarauguſtæ, ab alijs pulſus Sarracenis, in ipſos Carolum concitauit. Francorum rerum ſcriptores veteres tradunt, ſubegiſſe Carolum Nauarram, potitumque Cæſarauguſtanâ ciuitate, atque Pampilonâ, eaſdem mœnijs reliquiſſe nudatas. Verùm ceſſit exercitui infelix exitus, Vaſconibus in montibus Pyrenæis, viſis locorum opportunitate, exercitus extrema cædentibus. Quâ impreſſione factâ, deſideratos eſſe inter alios inſigniores Eggobardum regiæ menſæ præpoſitum & Rutlandum præfectum Britannici littoris, teſtis eſt Eginhardus in rebus geſtis Caroli Magni. Porrò de hiſtoria vel nimia breuitate contracta, vel ſub nomine Turpini Rhemenſis Epiſcopi nimiâ fabuloſitate producta, nihil præterea eſt tutum aſſerere.

II. Sed quomodo errore lapſi ſunt nõnulli perſecuti ſuis ſcriptis res Hiſpanas, dum eiuſmodi cladem, quam in ſaltu Pyrenæo paſſus eſt Carolus, referunt ad tempora Regis Alfonſi cognomento Caſti, paulò ante obitum eiuſdẽ Caroli Magni, ſuo loco pleniùs dicturi ſumus, hîc ſatis ſit iſta notâſſe. Regnabat autem tum in Hiſpania in Regno Legionis & Aſturiorum Silo gener Alfonſi Catholici, qui pace cum Sarracenis compoſitâ, tranquillam tranſegit vitam, ab anno Redemptoris ſeptingẽteſimo ſeptuageſimo quinto, Erâ nimirum (vt Tudenſis habet) octingenteſima decimatertiâ, tenuitque vſq; ad Eram octingenteſimam vigeſimam primam, annum Domini ſeptingenteſimum octogeſimum tertium. Cùm intereà Aragonenſes, Principe Anſar ſeſe à Sarracenorum iugo magna animi generoſitate vendicantes, libertatem ſunt conſequuti, [illegible] tuenda ſtudio indeſeſſo certarunt.

Cùm autem in ea aduerſus Sarracenos expeditione Carolus eſſet, fidifragi Saxones ſuaſione Vuidichindi Principis rebellantes, quæ obuia habuerunt ad Rhenum vſque omnia cæde atque incendio vaſtant, ſed non impunè: nam idem Carolus licet annus declinaret ad finem, & exercitus imminutæ vires nonnihil eſſent ex clade illa à Vaſconibus illata, nullâ morâ eos per ſuos adoriri voluit, quos in fugam verſos magna ex parte necauit, hęc Francorum vetera Chronica & Annales. Verùm cædem Saxonum [illegible] exordio contigiſſe, quæ dicentur, oſtendunt. Sed [illegible] epiſtola ſancti Ludgeri Monaſterienſis Epiſcopi ad Alfridum Traiectenſem Epiſcopum [a] data petenda ſunt [illegible] ea quæ hoc anno Saxones in ſancti Suuiberti Vuerdenſe cœnobium perpetrarunt, & quam à Deo ob ſacrilegium experti ſint vltionem, ſcribit cuncta quidem [illegible] digna, quæ ſic ſe habent.[b]

Poſtremò, inquit, *imperante Carolo Magno Rege Francorum inclyto filio præfati Regis Pipini, cùm ſubiugatis [illegible] Saxonibus, & Vueſtphalis, decreuiſſet cum grandi exercitu Chriſtianorum contra Gentiles Hiſpanos,* Sarracenos ſcilicet regnantes in Hiſpania, *ire in Hiſpaniam, & eos mittere ſub iugum fidei Domini Dei noſtri Ieſu Chriſti, anno ſcilicet à Natiuitate eiuſdem Domini noſtri ſeptingenteſimo ſeptuageſimo octauo, Indictione primâ: ferociſſimi & perfidi Saxones & Vueſtphali excitati ſpiritu ſatanæ ac inebriati calice Babylonis, cùm præfatus Carolus abeſſet cum toto ſuo exercitu in Hiſpania, putantes ſe videre habere aptum tempus vlciſcendi damna à Carolo & à Chriſtianis ſibi ſæpè illata, conglomerati in vnum [illegible] venerunt validiſſimis & grandibus agminibus [illegible] ferocium armigerorum, depopulantes [illegible] crudeliſſimè & edaci flammâ cuncta, quæ erant Chriſtianorum [illegible] ad littora Rheni.*

V. *Et in tantum ſæuijt ira & crudelitas ipſorum, vt nullatenus parcerent nec Eccleſijs Dei, nec ſexui, nec ætatibus [illegible] nia conſumerent ac demolirentur vſque ad [illegible] no ſequenti maxima vindicta ſubſequuta fuit, & [illegible] reuocato triumphali gladio ſereniſſimi Francorum Regis Caroli propugnatoris Fidei Chriſtianæ fuere. Qui [illegible] prædicta ferociſſimæ gentes Saxonum & Vueſtphalorum ad [illegible] ſionem ſanctiſſimi Suuiberti, & ad oppidum Vuerdenſe [illegible] direxerunt greſſum. Quod oppidum [illegible] ferro ſolotenus deſtruxerunt. Eadem tempeſtate Eccleſia [illegible] uentus ſancti Suuiberti concremata fuit, ſacerdotes [illegible] aut effugati, incolæ vtriuſque ſexus [illegible] nati, vicuſq; ferè in ſolitudinem redactus eſt. Denique [illegible] S. Suuiberti ſagaciter ſub terram depoſita & [illegible] et induſtriè per totum conuentum quæſierunt, minimè [illegible] uenire potuerunt. Et licèt eſſent Chriſtiani [illegible] delia peragerant: oberant tamen ſanctum Suuibertum [illegible] dem Chriſtianis Francigenis præſtitiſſe victoriam contra [illegible] (vt arbitrabantur) inimicum ipſorum eſſe, & [illegible] Chriſtianorum.*

VI. *Erat autem in eodem flagitioſo exercitu quidam ſatelles diaboli, nomine Ogellus Oeſterbach de Paderborne, qui in [illegible] depopulatione oppidi de Vuerda inſuper flagitia commiſit [illegible] dens in rebus peſſimis. Is totâ vi conatus inflammare ſancti Suuiberti Eccleſiam, ignem primum copioſum ad [illegible] cleſia, ſed protinus ignis ſæpè repulſus & [illegible] minutum fuit: vim enim ſua virtute [illegible] obſtinatus in malitia, licèt hæc cerneret, & [illegible] gnaretur: tandem permiſſione diuina eam incendit [illegible] igitur cùm hæc efferа & belliciſſima gens Saxonum [illegible] minabilia vbiq; in Chriſtianos graſſando [illegible] niſq; inter eos lætarentur rapinis ac ſpolijs [illegible] nis & vicinis pratis virentibus oppidi Vuerdenſis [illegible] lantes de cædibus & oppreſſionibus Chriſticolarum [illegible] ſceleratiſſimus & ſacrilegus Ogellus ad commilitones & [illegible]*